

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. E. H.**, zast. JUDr. Lucíí Madleňákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Nádražní 381/9, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, **za účasti:** I) MUDr. R. K. a II) Bc. G. K., oba zast. Mgr. Michaelou Simandlovou, advokátkou se sídlem Fryštátská 174/51, Karviná, o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2024, č. j. 25 A 42/2023-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Osoby zúčastněné na řízení **jsou povinny** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti celkem 3400 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Lucie Madleňákové, Ph.D., advokátky se sídlem Nádražní 381/9, Mohelnice.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č. j. MSK 18908/2023, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 12. 2022, č. j. SMK/155463/2022, kterým tento úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby přístřešku se skladem nářadí včetně vsakovacího zařízení a elektrického odběrného zařízení na pozemku parc. č. X v kat. území R. (dále jen „stavba“). Stěžovatelé na

svém pozemku realizovali uvedenou stavbu a v následném řízení o jejím odstranění požádali o její dodatečné povolení. K žádosti stěžovatelé přiložili mimo jiné také hydrogeologický posudek k možnosti zasakování dešťových vod zpracovaný autorizovanou osobou v oboru hydrogeologie a sanační geologie Ing. R. S., neboť v souladu s územním plánem je potřeba v plochách bez dešťové kanalizace v území nevhodném pro zasakování dešťových vod řešit odvádění dešťových vod a povrchového odvodnění právě hydrogeologickým posudkem.

[3] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce (který byl účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby jako vlastník sousedního pozemku, jehož právo může být rozhodnutím dotčeno), odvolání. Tímto odvoláním brojil zejména proti nesprávnému způsobu utrácení dešťových vod, neboť měl za to, že navržený způsob nebude dostatečný a povede k zavodňování jeho pozemku. Současně s nyní posuzovaným řízením probíhalo také další správní řízení, které se rovněž týkalo dodatečného povolení stavby vsakovacího zařízení, které mělo řešit způsob odvodu dešťových vod z rodinného domu na pozemku stěžovatelů. Žalobce v průběhu správního řízení před stavebním úřadem a následně i v odvolání namítal, že obě tato řízení měla být spojena, neboť otázku způsobu odvádění dešťových vod na jednom pozemku je potřeba hodnotit komplexně. Odvolání žalobce směřovalo také proti závaznému stanovisku vodoprávního úřadu, které bylo součástí koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Karviná, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 13. 4. 2022, č. j. SMK/049719/2022. Žalovaný si proto v souladu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyžádal potvrzení nebo změnu uvedeného závazného stanoviska nadřízeným orgánem, kterým byl Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství. Tento nadřízený orgán závazným stanoviskem ze dne 19. 4. 2023, č. j. MSK 23219/2023 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“), předchozí závazné stanovisko potvrdil. Žalovaný následně žalobcovo odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u krajského soudu, ve které namítal, že navrhoval spojení řízení o dodatečném povolení nyní posuzované stavby a řízení týkající se vsakovacího zařízení z rodinného domu, a to z toho důvodu, že v území je problematické vsakování vod, pozemky jsou podmaččené, a tudíž je potřeba řešit odvod vody z pozemku komplexně, neboť řešení odvodu dešťové vody z jedné stavby vsakováním ovlivňuje možnost vsakování dešťové vody z jiné stavby na stejném pozemku. Žalobce tak nesouhlasil s nevyhověním jeho žádosti o spojení řízení. Dále žalobce uváděl, že v řízení bylo předloženo několik hydrogeologických vyjádření s různými závěry, přesto si správní orgány nevyžádaly revizní posudek za účelem odstranění těchto rozporů.

[5] Krajský soud žalobu považoval za důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] V odůvodnění rozsudku krajský soud ke spojení obou řízení o dodatečném povolení stavby uvedl, že tato otázka podléhá správnímu uvážení, krajský soud tak může přezkoumat pouze to, zda správní orgán nevybočil ze zákonných mezí a hledisek či zda správní uvážení nezneužil. Stavební úřad na základě několika důvodů (každé z těchto řízení se nacházelo

pokračování

v jiné fázi, v řízení o dodatečném povolení stavby vsakovacího zařízení bylo vydáno negativní závazné stanovisko, zároveň však nebyl stanoven okruh účastníků tohoto řízení a spojení řízení by vedlo k prodlení, což je v rozporu se zájmy žadatelů) dopěl k závěru, že nebyly splněny předpoklady pro spojení řízení, s čímž se následně ztotožnil i žalovaný. Krajský soud uvedl, že správní orgány při správním uvážení ze zákonných mezí nevybočily ani jej nezneužily, nebyl proto oprávněn jejich závěry v této věci měnit, ostatně pro změnu těchto závěrů ani neshledal důvod. Krajský soud dále zdůraznil, že závazné stanovisko je podkladem rozhodnutí, které není rozhodující správní orgán oprávněn měnit či se od něj odchýlit, neboť nemá odborné znalosti pro posouzení otázky řešené tímto stanoviskem. Závěry závazného stanoviska je možné v odvolání zpochybnit, poté má správní orgán povinnost vyžádat si potvrzení závazného stanoviska, což v této věci žalovaný učinil a nadřízený správní orgán přezkoumávané závazné stanovisko potvrdil. Žalovaný tak musel závěry vyplývající z tohoto stanoviska respektovat a převzít je do svého rozhodnutí.

[7] Vodoprávní úřad vydávající potvrzující závazné stanovisko pak nebyl povinen nechat si zpracovat revizní posudek, pokud tento nebyl nezbytný pro jeho závěry, jelikož řešil otázku, která je svěřena právě tomuto orgánu. Krajský soud nebyl oprávněn hodnotit, jak k závěrům v závazném stanovisku vodoprávní úřad dospěl, tedy ani to, zda je konzultoval s další osobou, pokud by se tento postup neprojevil v úplnosti, přesvědčivosti a vnitřní bezrozpornosti potvrzujícího závazného stanoviska. Tyto předpoklady však potvrzující závazné stanovisko nesplnilo, neboť nezohlednilo námitku žalobce týkající se kumulace dešťových vod odváděných z rodinného domu a posuzované stavby. Závazné stanovisko se nevyjádřilo k nevhodnému podloží, které při kumulaci dešťových vod neumožňuje jejich redistribuci, což může vést k imisím na žalobcův pozemek a jeho podmáčení. K této otázce se nevyjadřoval ani stěžovateli předložený hydrogeologický posudek. Argumentace žalobce týkající se potvrzujícího závazného stanoviska tak byla důvodná.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalobce a replika

[8] Proti rozsudku krajského soudu podali stěžovatelé kasační stížnost, ve které navrhli, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelé namítali, že odborné vyjádření Ing. R. Š., které bylo součástí správního spisu, citovalo úryvek z geologického průzkumu dané lokality, ze kterého je zřejmé, že podmáčení pozemku žalobce existovalo již v minulosti bez ohledu na zastavění pozemku stěžovateli. Krajský soud žalobcovu námitku týkající se nespojení řízení shledal nedůvodnou, v rozporu s tímto závěrem však následně tvrdil, že nebyla zohledněna kumulace dešťových vod na pozemku stěžovateli. Řešení navržené v hydrogeologickém posudku počítalo s rozstřikem vod po dešti do vegetační plochy dál od pozemku žalobce, proto ani není možný povrchový přítok na pozemek žalobce. Zároveň posudek vycházel z dostatečné velikosti pozemku, ke kumulaci dešťové vody z rodinného domu a stavby tak docházet nemůže, více objektů na totožném pozemku redistribuci dešťových vod nezabraňuje. K otázce kumulace dešťových vod z více objektů na jednom pozemku se nevyjadřoval ani žádný z předložených posudků a ta tedy nikdy nebyla předmětem řízení.

[9] Podle stěžovatelů žalobce nenapadal potvrzující závazné stanovisko vodoprávního úřadu, ale stanovisko České asociace hydrogeologů, na které potvrzující závazné stanovisko odkazovalo. V žalobě žalobce ve vztahu k potvrzujícímu závaznému stanovisku sporoval pouze nezadání revizního posudku, nevzněl však námitku nezákonnosti tohoto stanoviska.

Krajský soud tedy klíčovou otázku hodnotil nad rámec žaloby, aniž by šlo o vadu, ke které by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelé se dále v kasační stížnosti blíže zabývali otázkou podmáčení žalobcova pozemku, vlivu jejich staveb na toto podmáčení a správnosti řešení odvádění dešťových vod na posuzovaném území.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby byla zamítnuta. Podle žalobce kasační stížnost stojí především na domněnce, že krajský soud rozhodl o neuplatněné žalobní námitce, toto tvrzení však je účelové. V žalobě žalobce namítal, že problém utrácení dešťových vod na pozemku stěžovatelů by měl být řešen komplexně, a to kvůli problematickému vsakování vod na daném území. Zároveň žalobce namítal, že v procesu vydávání potvrzujícího závazného stanoviska nebyla dostatečně chráněna jeho práva. Argumentace žalobce směřovala k cíli, ke kterému dospěl také krajský soud. Stěžovatelé přístup k soudní ochraně posuzují příliš formalisticky. Dále žalobce stejně jako stěžovatelé hodnotil problematickou situaci v území a vyjadřoval se konkrétně k řešení odvádění dešťových vod v daném území, včetně odkazu na jednotlivé hydrogeologické posudky, které byly v průběhu správního řízení předloženy.

[11] V replice stěžovatelé reagovali zejména na vyjádření žalobce ve vztahu ke specifické situaci v území a ke správnosti řešení navrženého způsobu utrácení dešťových vod z posuzované stavby přístřešku a rodinného domu, kdy namítali, že tyto stavby spolu nesouvisí a každá z nich má navržený jiný vhodný způsob řešení odvodu dešťových vod v jiné části pozemku. Stěžovatelé upozornili, že lokalita je hydrogeologicky a morfologicky složitá a pro její plné porozumění je vhodné místní šetření, případně seznámení se s fotomapami.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, oprávněnými osobami, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, tyto jsou řádně zastoupeni. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelů, že žalobce obsah závazného stanoviska podanou žalobou vůbec nenapadal, jelikož jeho argumentace směřovala toliko k nepřezkoumatelnosti stanoviska České asociace hydrogeologů. Z žalobního bodu je totiž zřejmé, že žalobce nesouhlasil se závěry vyplývajícími z potvrzujícího závazného stanoviska, které se o opíralo mimo jiné o žalobcem výslovně napadené vyjádření České asociace hydrogeologů. Žalobce nemohl brojit pouze proti tomuto podkladu závazného stanoviska samostatně. Pokud tedy žalobce napadal podklad závazného stanoviska, je nepochybné, že napadal právě i závazné stanovisko přebírající žalobcem napadené závěry. Zároveň ze samotného potvrzujícího závazného stanoviska vyplývá, že vodoprávní úřad neformální stanovisko České asociace hydrogeologů považoval za jeden z klíčových podkladů pro své závěry. Za takovéto situace je zřejmé, že pokud se potvrzující závazné stanovisko ve své

pokračování

podstatě pouze ztotožnilo se závěry vyplývajícími z tohoto podkladu (se kterými se žalobce podle svého tvrzení ani nemohl seznámit) a žalobce napadal závěry tohoto podkladového vyjádření, brojil tím jednoznačně rovněž proti potvrzujícímu závaznému stanovisku jako takovému, neboť to lze ve správním soudnictví napadnout žalobou podanou proti odvolacímu rozhodnutí, které se opírá o závěry potvrzujícího závazného stanoviska (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS). Námitka stěžovatelů, podle které krajský soud o uvedené otázce rozhodoval nad rámec žaloby, tedy v této části neobstojí.

[16] Stejně tak neobstojí tvrzení o neuplatnění námítky týkající se kumulace dešťových vod z více staveb na jednom pozemku a vlivu této kumulace na jejich následnou redistribuci. Žalobce tuto argumentaci vznesl v části žaloby vztahené k procesnímu pochybení spočívajícímu v nespojení řízení. V otázce procesní nezbytnosti spojení řízení sice krajský soud žalobci nevyhověl. Otázka spojení či nespojení řízení podléhá správnímu uvážení, u kterého je krajský soud skutečně oprávněn posoudit pouze to, za správní orgány nevybočily z přípustných mezí tohoto správního uvážení (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením otázky nespojení obou správních řízení krajským soudem.

[17] Krajský soud nepochybil ani v té části napadeného rozsudku, ve které se zabýval otázkou namítané kumulace dešťových vod na pozemku stěžovatelů z hlediska hmotněprávního. Je nepochybné, že se žalobce spojení řízení domáhal právě proto, aby byla otázka utrácení dešťových vod na pozemku stěžovatelů řešena komplexně při zohlednění obou probíhajících řízení. Byť správní orgány nesouhlasily s procesním návrhem žalobce na spojení těchto řízení, kterým se chtěl domoci tohoto komplexního posouzení, nezbavovaly je tyto závěry povinnosti zabývat se otázkou nezbytnosti komplexního hodnocení území. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud nerozhodoval nad rámec uplatněných žalobních bodů, v této části tak kasační stížnost nepovažuje za důvodnou. Proto je na místě zhodnotit, zda obstojí závěry, ke kterým krajský soud na základě uvedeného žalobního bodu dospěl.

[18] Je nepochybné, že území, ve kterém se stavba nachází, má problematické podloží, které je nevhodné pro vsakování dešťových vod. Tyto závěry žádný z účastníků řízení nerozporoval a rovněž z nich vycházely odborné posudky předložené v průběhu správního řízení týkající se daného území. Z uvedeného předpokladu vychází také územní plán, který stanoví specifické podmínky v území nevhodném pro zasakování dešťových vod, do kterého řadí i nyní posuzovanou oblast tak, že je v plochách bez dešťové kanalizace potřeba řešit odvádění dešťových vod a povrchového odvodnění hydrogeologickým posudkem. Pozemek, na kterém se stavba nachází, je plochou bez dešťové kanalizace, proto stěžovatelé k žádosti o dodatečné povolení stavby v souladu s územním plánem přiložili hydrogeologický posudek, který se věnuje odvádění dešťových vod ze stavby.

[19] V napadeném rozsudku krajský soud uvedl, že se potvrzující závazné stanovisko nijak nevyjádřilo k otázce nevhodného podloží, které neumožňuje redistribuci dešťových vod při kumulaci více objektů na jednom pozemku. Proto krajský soud dospěl k závěru, že potvrzující závazné stanovisko nesplňuje podmínku úplnosti a přesvědčivosti. Nejvyšší správní soud se i v této otázce ztotožňuje s krajským soudem.

[20] Jak bylo uvedeno výše, v průběhu celého správního řízení bylo nepochybné, že žalobce navrhuje spojení obou správních řízení právě proto, aby bylo zjištěno, zda oba navržené způsoby utrácení dešťových vod budou vhodné ve své vzájemné souvislosti, resp. jestli navržená řešení obstojí současně. Žalovaný sice postupoval správně, jestliže si v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu na základě podaného odvolání vyžádal potvrzení závazného stanoviska. Tento postup tak byl v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS. Potvrzující závazné stanovisko však vůbec nezohlednilo uvedenou žalobcovu námitku. Nelze pominout, že území, na kterém se nachází pozemky stěžovatelů a žalobce, se vyznačuje právě podložím nevhodným pro vsakování dešťových vod. Nejvyšší správní soud není oprávněn hodnotit, zda by tato námitka žalobce věcně mohla obstát, či nikoliv. Je však nepochybné, že s ohledem na specifika daného území je námitkou, kterou by se správní orgány při rozhodování o dodatečném povolení stavby měly řádně zabývat a případně ve svém rozhodnutí, resp. v závazném stanovisku, ze kterého bude rozhodnutí vycházet, vyvrátit obavy žalobce o nevhodné kumulaci dešťových vod v tomto problematickém území.

[21] Potvrzující závazné stanovisko vycházelo z vyjádření České asociace hydrogeologů, které podle odůvodnění tohoto stanoviska bylo získáno neformálně prostřednictvím e-mailu a jeho obsah vodoprávní úřad nepromítl (např. alespoň pomocí citace) do potvrzujícího závazného stanoviska jako takového, byť se o závěry vyplývající z vyjádření zjevně opíralo. Není tak ani zřejmé, zda se např. toto vyjádření otázkou přednesenou stěžovatelem o nevhodnosti podloží pro zasakování dešťových vod při kumulaci více objektů na jednom pozemku zabývalo. Potvrzující závazné stanovisko tedy skutečně nelze považovat za úplné a přesvědčivé. Krajský soud žalovaného zavázal k tomu, aby se vypořádal s žalobcem uplatněnou námitkou nevhodnosti podloží pro navržený způsob řešení dešťových vod při kumulaci více objektů na pozemku se stejným způsobem utrácení, ve vztahu k závaznému stanovisku, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[22] Nad rámec nosných bodů odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud poznamenává, že pro naplnění podmínky úplnosti a přesvědčivosti by v dalším řízení bylo vhodné, aby se závěry vyplývající ze závazného stanoviska opíraly o relevantní a formálně získané odborné podklady, které bude závazné stanovisko reflektovat a promítné je do svého odůvodnění. Nelze se spokojit s obecným odkazem na neformální vyjádření České asociace hydrogeologů. Stejně tak je třeba, aby se nové závazné stanovisko výslovně vypořádalo s odbornými posudky předloženými účastníky řízení v průběhu celého správního řízení. Právě uvedené však ničeho nemění na tom, že úvaha, zda je v posuzované věci nezbytný revizní posudek, je ponechána v kompetenci správního orgánu.

[23] Velká část kasační stížnosti se zabývala tím, jak je posuzované území jako celek problematické, zda bylo řešení navržené hydrogeologickým posudkem správné, či nikoliv, resp. zda vůbec může dojít k negativnímu ovlivnění žalobcova pozemku při zvoleném řešení odvádění dešťových vod. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že hydrogeologickou a morfologickou situaci není v nyní projednávané věci oprávněn hodnotit. Stejně tak mu nepřísluší odborně posoudit otázku, zda bylo řešení navržené hydrogeologickým posudkem předloženým k žádosti o dodatečné povolení stavby správné, či nikoliv. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumává toliko rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností. Ten žalobě vyhověl na základě neúplnosti závazného

pokračování

stanoviska, jelikož závazné stanovisko nezohlednilo veškeré žalobcovy námitky uplatněné v odvolání. Proto Nejvyšší správní soud nyní posuzuje (mimo vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti) pouze to, zda obстоjí závěry zaujaté krajským soudem, tedy zda závazné stanovisko skutečně splňuje podmínku úplnosti a přesvědčivosti, či nikoliv, a to primárně ve vztahu k vypořádání všech žalobcem namítaných pochybení. Ostatně stěžovatelé jiné závěry, ke kterým krajský soud dospěl, v kasační stížnosti nenapadají.

[24] Ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud neprovedl k důkazu podklady zaslané stěžovateli a žalobcem, ani nepřistoupil k místnímu šetření, neboť pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti byly plně dostatečné podklady, jež měl k dispozici krajský soud, resp. správní orgány.

[25] Otázkou není to, zda lze řešení zvolené pro posuzovanou stavbu považovat za správné a plně odpovídající problematice situaci v území, ale to, zda při vydávání potvrzujícího závazného stanoviska byly řádně zohledněny všechny relevantní námitky žalobce. Nejvyšší správní soud na základě předložených posudků a požadavků stanovených územním plánem na stavby v posuzovaném území nezpochybňuje, že řešení odvodu dešťových vod může být otázkou značně problematickou, která však nemůže být – s ohledem na závěry krajského soudu – nyní přezkoumávána. Toto hodnocení bude náležet zejména vodoprávnímu úřadu, který se v novém závazném stanovisku bude muset řádně vypořádat se všemi namítanými aspekty pro zhodnocení, zda je možné s realizací stavby vyslovit souhlas, což bude muset následně žalovaný reflektovat ve svém novém rozhodnutí. Na základě výše uvedených závěrů dospěl zdejší soud k tomu, že závěry krajského soudu obstojí, jelikož potvrzující závazné stanovisko skutečně dostatečně žalobcovy námitky nezohlednilo. Závazné stanovisko je podkladem, ze kterého žalovaný má povinnost vycházet, což také učinil. Proto závěry žalovaného vyplývající z napadeného rozhodnutí nemohly obstat.

5. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu tedy vůči neúspěšným stěžovatelům právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou, náleží mu tedy náhrada nákladů řízení spojených s tímto zastoupením. Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024. Zástupkyně žalobce učinila v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bod. 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni žalobce za jeden úkon právní služby připadá částka 3400 Kč. Tuto částku jsou stěžovatelé povinni žalobci zaplatit do 30 dnů od

právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Lucie Madleňákové, Ph.D., advokátky se sídlem Nádražní 381/9, Mohelnice (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 2. května 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu